

2016 Uitgave nr. 2

DE VERGETEN OORLOG

Zemstse soldaten in Korea

Jeroen WALSCHAERTS

DE VERGETEN OORLOG

Zemstse soldaten in Korea

Jeroen Walschaerts

De vergeten oorlog

Zemstse soldaten in Korea

Auteur: Jeroen Walschaerts

Lay-out: Joris Desaeger

Kaft: Axel Nees

ISBN D/2016/27982/2

© 2016 de Semse

Inhoud	3
Voorwoord	5
Inleiding	6
De Belgische bijdrage aan de Koreaanse Oorlog	6
De beslissing	6
De opleiding	7
De opleiding gedurende de verdere oorlogsjaren	8
De Kamina	9
De aankomst in Korea	9
Te Waegwan	10
In lijn op de Han	11
De opmars naar de Imjin	12
Aan de Imjin	13
De strijd aan de Imjin	13
De laatste maanden van het eerste contingent	17
Omvorming en hertraining van het bataljon	17
Haktang-Ni	18
Winter 1951-1952	20
Lente van 1952	21
Zomer van 1952	21
Herfst en Winter van 1952	22
De gevechten in 1953 – Chatkol	24
De gevechten in 1953 tot de wapenstilstand	26
Na de wapenstilstand	26
De thuiskomst van de Belgische Koreavrijwilligers	28
Enkele cijfers	28
De beweegredenen voor onze soldaten	28
Profiel	28
Motieven	28
Groot-Zemstenaars in de Koreaanse Oorlog	28
Overzicht	29
Onze oud-Strijders	30
Zemst	30
Ceuppens François	30
'Een Koreastrijder kijkt rond zich'	
(in het spoor van Frans Ceuppens)	33
Coose Corneel	42
Eppegem	50
Vanassche Isidoor	50
Weerde	51
Bottu Antoon	51
Elewijt	54
Vanheylen August	54
De Winter Willy	55
Hofstade	58
Trauwkens Jean	58
Vandenberghen Prosper	62
Overige geïnterviewde oud-strijders: René Detilloux	65
Bronnen	67

INHOUD

Met dank aan David Le Roy en de gemeente Drogenbos
voor het ter beschikking stellen van hun tekst en informatie

Tijdens de interviews i.v.m. de Tweede Wereldoorlog kwam ook de naoorlogse periode ter sprake en hoe mensen hun leven terug probeerden op te nemen. Op een bepaald moment vertelde één van de geïnterviewden, Charel van Camp, dat de inwoners van Zemst winkels begonnen leeg te kopen, omdat er in het verre Korea een nieuwe oorlog was uitgebroken. De mensen verwachtten dat ook dit conflict zich zou uitbreiden naar Europa. Zo ver zou het uiteindelijk niet komen.

Na de aanval van Noord-Korea op het Zuiden werd er een coalitie van verschillende naties gevormd. Ook België nam hieraan deel, maar ons land ging niet akkoord met de verplichting om troepen te sturen naar Korea. Hierop besloot de Belgische regering een bataljon, enkel vrijwilligers, op te richten.

Met dit in het achterhoofd wilde ik uitzoeken of er ook mensen uit onze gemeenten zich hadden gemeld voor het pas opgerichte Koreabataljon. In een gesprek met Charel (met wie ik toch wat uren heb samen gezeten i.v.m. de Tweede Wereldoorlog) kon hij zich nog één persoon herinneren; hij werd, toepasselijk, "Korea" genoemd.

Om zijn identiteit te achterhalen nam ik contact op met Raymond Behr, voorzitter van de Koreavereniging. Hij vertelde me dat er maar liefst 7 Koreaveteranen uit onze gemeenten afkomstig waren.

Hierop besloot ik op onderzoek te gaan naar deze Koreaveteranen, zodat ook deze oud-strijders niet vergeten zouden worden voor de offers die zij gebracht hadden, in een land hier ver vandaan.

Jeroen Walschaerts

Inleiding

Korea, dat sinds 1905 Japans bezit was, komt in 1945 in afwachting van zijn onafhankelijkheid, onder Russische en Amerikaanse controle. De verdeeldheid tussen de voormalige geallieerden veroorzaakt de opsplitsing van het land in een "Democratische Volksrepubliek Korea" en een "Republiek Zuid-Korea". De 38ste breedtegraad vormt de scheidingslijn tussen beide. De Russen en de Amerikanen verlaten het schiereiland. Het Noorden, dat beter bewaand is, wil Korea met geweld herenigen.

Op 25 juni '50 steken de Noord-Koreaanse troepen de grens over en drijven het Zuid-Koreaanse leger terug. De verrassing is totaal, maar in de Veiligheidsraad van de VN weigert de USSR aan de zijde van het nationalistische China te zetelen; die afwezigheid maakt het mogelijk dat een motie die Noord-Korea verplicht zich achter de 38ste breedtegraad terug te trekken, wordt aangenomen. Tegelijkertijd geeft zij de Verenigde Naties de toelating, indien nodig, militair op te treden. De Noord-Koreanen zetten hun opmars echter verder. De Amerikaanse divisies die in Japan zijn gestationeerd, krijgen op 30 juni dan ook het bevel tussenbeide te komen. Kleinere contingenten uit 14 andere landen, waaronder België, bieden geleidelijk versterking. De operatie begint slecht voor de VN : in korte tijd hebben de troepen enkel nog de controle over een brughoofd rond de haven van Pusan. Dankzij de massale inzet van de luchtmacht kunnen zij weerstand bieden. Vastbesloten om het initiatief over te nemen, wil generaal McArthur de Noord-Koreanen in de rug aanvallen. Op 15 december landt het 10th US Corps in Inchon, niet ver van de 38ste breedtegraad. De Noord-Koreanen trekken zich wanordelijk terug. Op 26 oktober ontscheept het 10th US Corps een tweede keer, in Wonsan. De geallieerde spitsenheden naderen de Yalou-rivier, die de grens met China vormt. Er heerst euforie. Er wordt gesproken over het organiseren van vrije verkiezingen in een herenigd Korea én van een beëindiging van de strijd vóór Kerstmis.

De Chinese tussenkomst

De overwinning is van korte duur. Op 27 november mengen de Chinezen zich massaal in het conflict en lanceren een offensief dat de VN-troepen binnen enkele dagen in moeilijke

den brengt. Terwijl het 10th US Corps via de haven van Hungnam op het nippertje kan ontsnappen, herstelt het 8th US Army zich in de nabijheid van de 38ste breedtegraad. Op 1 januari '51 dwingt een nieuwe, communistische aanval de geallieerden tot een tweede terugtocht.

Generaal Ridgway redt de situatie. Van 5 januari tot 16 april drijven de VN-troepen de Chinezen terug tot achter de 38ste breedtegraad. Op 23 april keren de rollen zich echter eens te meer om. Het is op dat moment dat het Belgische bataljon zich tijdens de gevechten aan de Imjin-rivier voor het eerst onderscheidt. Op 23 mei heroveren de Amerikanen en hun bondgenoten het verloren terrein. De rechtervleugel ligt bijna 80 km ten noorden van de 38ste breedtegraad.

In Kaesong beginnen op 10 juli '51 onderhandelingen; deze worden gepauzeerd in augustus, maar worden hervat in oktober, in Panmunjom. De onderhandelingen blijven echter aanslepen. Op het terrein stabiliseert het front zich: het ondergaat slechts kleine wijzigingen. Het lijkt wel '14. In de lucht krijgt het conflict een modern karakter. De straaljagers drijven de confrontaties op, waarbij de F-86 Sabre en de Mig 15 een glansrol vervullen. De zware bommenwerpers van de US Air Force vallen de industriezones in het noorden aan. De Amerikaanse politieke macht verbiedt echter elke raid op China en zelfs tegen het noordelijke deel van de bruggen over de Yalou, waarlangs de Chinese versterking komt. Amerika wil koste wat het kost een escalatie van het conflict vermijden. Op 27 juli '53 ondertekenen de betrokkenen in Panmunjom eindelijk een akkoord: de oorlog eindigt op een nulstand, de gevolgen zijn vandaag nog altijd zichtbaar.

De Belgische bijdrage aan de Koreaanse Oorlog

De beslissing

In antwoord op de VN-Resolutie van 27 juni die de leden oproept om alle nodige steun te geven aan Zuid-Korea, verklaarde de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken van Zeeland op 29 juni dat de regering bereid was om bijstand te verlenen. Hij lichtte zijn beslis-

sing toe met verschillende verklaringen. Deze weerspiegelden de motieven waardoor de Belgische regering zich ook achter dit standpunt schaarde. Zo was er de gehechtheid aan vrijheid en democratie en het willen bijdragen aan de geloofwaardigheid en het prestige van de Verenigde Naties. Ook was het bedoeld als steun aan een systeem van 'collectieve veiligheid', waarin democratische landen zich wilden verweren tegenover de druk van het Stalinistische communisme. Het idee dat de veiligheid van België onrechtstreeks afhing van wat er zich 20.000 kilometer van onze grenzen afspeelde en de gedachte dat er ergens een lijn moest worden getrokken t.o.v. het communisme, waren zonder twijfel de belangrijkste redenen. Hier hoorde ook een morele verplichting bij: we moesten de Amerikanen helpen. Zij waren onze bevrijders in de Tweede Wereldoorlog en het was onze plicht op onze beurt hen bij te staan. Dit alles kaderde in een periode waarin het idee van 'het rode gevaar' heel sterk aanwezig was. Het 'IJzeren Gordijn' was over Europa neerge-daald. We hadden de blokkade van West-Berlijn en een algemeen intreden van de Koude Oorlog meegemaakt. België maakte, via de NATO, deel uit van het Westerse blok.

Het steunen van de VN-Resolutie is natuurlijk nog niet hetzelfde als het effectief sturen van soldaten. De VN en vooral de VS verzochten hun partners herhaaldelijk om een concrete steun. Op 22 juli beloofde België om deel te nemen aan de 'Pacific Airlift'. De Amerikanen wilden bij de start van het conflict zo snel mogelijk het nodige materiaal en manschappen transporteren vanuit de VS. Door een gebrek aan transportvliegtuigen deed de Amerikaanse overheid beroep op burgerluchtvaartmaatschappijen. België zorgde ervoor dat eerst één en uiteindelijk drie Sabena-vliegtuigen aan de transporten meewerkten.

Deze eerder symbolische geste was voor de Amerikanen niet echt voldoende. Op dit moment rustte het hele gewicht van de militaire interventie op hun schouders. De Amerikanen bleven hun Europese bondgenoten om een krachtdadiger militaire steun vragen, niet louter en alleen omwille van versterking van de militaire slagkracht, maar evenzeer omwille van diplomatieke redenen. Dit was een VN-campagne en de VS wou duidelijk dat de legermacht niet een louter Amerikaanse samenstelling had.

Het enthousiasme om troepen zo ver buiten

de eigen grenzen in te zetten was niet zo groot bij de Europese bondgenoten. Enkel de Britten en de Turken hadden eind juli al troepen toegezegd, elk één brigade.

Ook de Belgische regering voelde er weinig voor. De Belgen moesten in de eerste plaats hun NATO-verplichtingen nakomen en het leger herorganiseren om in die samenwerking te passen. Dit alles was een zware belasting voor het leger. Met het oog op de dreiging die uitging van het Oostblok, voelde de Belgische overheid er weinig voor om een deel van de troepen naar Korea te sturen. Voor een eenheid die aan gevechten zou deelnemen, lag het sturen van de hoogst getrainde eenheden, zoals para's of commando's, voor de hand. Dit zou echter tot gevolg hebben dat een deel van de beste, Belgische soldaten en officieren zouden worden uitgestuurd. Daarnaast zou het sturen van troepen een zware financiële inspanning vragen. De logistieke ondersteuning van troepen die zich duizenden kilometers van het moederland bevonden, zou op zich al een zware uitdaging vormen.

Het probleem waarvoor de Belgische regering zich geplaatst zag, was dus niet eenvoudig. Enerzijds had je de verzoeken van de VS en anderzijds had je een leger dat in het kader van de NATO moest uitgebreid en versterkt worden.

De opleiding

Uiteindelijk besliste de regering op 26 augustus toch troepen te sturen. Zo werd het Vrijwilligerskorps voor Korea opgericht. Zoals de naam van de eenheid laat vermoeden, werd er geopteerd voor vrijwilligers. Op die manier kon men beletten dat het leger er sterk onderleed. Ook werd de militaire kracht van het leger (o.a. in Duitsland) er niet door aangetast. Tot slot werd op die manier ook de vraag vermeden of België, juridisch gezien, zo maar beroepsmilitairen naar Korea kon sturen.

De VS eiste dat grondeenheden minimum de grootte van een bataljon hadden. Dat was een logische eis, omdat kleinere eenheden weinig waarde zouden hebben gehad en omdat die moeilijk aan bestaande eenheden konden worden gehecht. De VS stelde dat zulke bataljons over 1000 man zouden beschikken. De Belgen beloofden zich aan die voorwaarden

te houden. Toenmalige bataljons van het Britse type, zoals het Belgische leger toen kende, telden 900 man; zo was het dus nog aanvaardbaar dat ook het nieuwe bataljon 900 man zou tellen.

Het volgende probleem was dat er voldoende en geschikte kandidaten moesten worden gevonden. Er meldten zich ongeveer 2000 vrijwilligers.

Men tekende voor één jaar; dat betekende dus dat de mannen na één jaar zouden moeten vervangen worden door nieuwe vrijwilligers. Dat jaar startte trouwens vanaf het ogenblik dat men de opleiding begon, het ging dus niet alleen over de periode in Korea. Na selectie en nadat verschillende vrijwilligers zich nog hadden bedacht, bleven er nog 700 vrijwilligers over. De rekrutering bleef trouwens heel de campagne door een heikel punt.

Het gebrek aan manschappen zorgde ervoor dat het bataljon maar drie fuseliercompagnies had in plaats van de gebruikelijke vier; deze drie compagnies telden elk drie pelotons.

Het bataljon beschikte dus over: een A-compagnie (waaronder een peloton Luxemburgers), een B-compagnie (met het Frans als voertaal) en een C-compagnie (met het Nederlands als voertaal). De bewapening was Brits: Lee-Enfieldgeweren, Sten-mitrailletten, Bren-gunmitrailleur en een 2 duim mortier. Daarnaast waren er nog andere pelotons: een zware wapencompagnie (deze beschikte over een peloton met 3 duim mortieren), een peloton uitgerust met bazooka's, een verkenningspeloton dat beschikte over jeeps en een peloton pioniers die o.a. bunkers konden aanleggen. Verder was er nog een compagnie toegevoegd aan de staf die allerlei ondersteunende functies vervulde, zoals administratie, medische diensten, militaire politie en bevoorrading.

Op 18 september verzamelden de officiers en onderofficiers van het nieuwe infanteriebataljon zich te Marche-les-Dames. Dit was het opleidingscentrum van de commando's en dus de ideale plek om een eerste, intensieve training te geven. Slechts 12 van de 40 officiers behoorden tot het actieve kader. Er waren nochtans meer dan genoeg vrijwilligers uit actieve dienst, maar het Ministerie van Defensie wou de slagkracht en efficiëntie van het leger niet aantasten. Op 2 oktober arriveerden de soldaten in Leopoldsborg samen met hun officiers. Gedurende twee maanden en een half zou-

den ze daar hun opleiding krijgen.

De opleiding gedurende de verdere oorlogsjaren

De opleiding vond plaats op drie verschillende locaties. Het eerste contingent werd gedurende 3 maanden te Leopoldsborg getraind. De opleiding bestond uit wapentraining, drill en veel fysieke oefeningen. Er werden ook gevechtsoefeningen met echte munitie gehouden. Dit alles gebeurde onder leiding van instructeurs van de commando's. Een van de onderdelen van de opleiding was een bivak van acht dagen te Elsenborn. Dit hield dus in dat de soldaten leerden hoe ze in open lucht een kamp moesten bouwen. De opleiding werd afgerond in de artillerieschool van Brasschaat. Daar werden de vrijwilligers vertrouwd gemaakt met artillerievuur.

De volgende groep vrijwilligers werden te Kaulille getraind. Over Kaulille schrijft Crahay het volgende: "Het opleidingscentrum Korea was in België gevestigd in een verloren hoek van de Kempen, Kaulille; het minste dat men hierover kan verklaren is dat het niet het opleidingscentrum van de commando's evenaarde". Het is een feit dat de opleiding in Kaulille niet van hetzelfde niveau was als die in Leopoldsborg. Dat had verschillende redenen: het centrum was niet goed georganiseerd en miste de nodige omkadering voor de opleiding. Zo meldde een officier, na een bezoek aan het centrum in mei, aan het Ministerie van Defensie dat de omkadering onvoldoende was. Zo bestonden de drie officiers die belast waren met de opleiding, enkel op papier.

Dit probleem werd eind 1951 opgelost, toen het opleidingscentrum werd verplaatst naar Marche-les-Dames, waar zich het opleidingscentrum van de paracommando's bevond. Daar beschikten ze over de nodige infrastructuur en instructeurs. Naast commando's waren er ook reeds Koreaveteranen die hun ervaringen overbrachten tijdens de opleiding.

Om het gebrek aan vrijwilligers op te vangen konden vanaf 1952 ook burgers en miliciens die nog geen legerdienst hadden gedaan, dienst nemen. Zij kregen eerst 2 maanden vooropleiding. Voor de Nederlandstaligen gebeurde dat in Turnhout en voor de Franstaligen in Namen. Het voornaamste van die trai-

ning was de fysieke training die ongeveer een kwart van de tijd in beslag nam, verder kregen ze nog elementaire tactiek, bestaande uit dagen nachtverplaatsingen en kiezen van vuurposities. De opleiding bevatte verder kaartlezen, wapentraining, omgaan met mijnen, eerste zorg en het herkennen van vliegtuigen en voertuigen. De opleiding voorzag ook nog collectieve training in zowel offensieve als defensieve gevechten.

De eigenlijke opleiding, die voor alle vrijwilligers was, bevatte dezelfde elementen, maar legde meer de nadruk op gevechtstraining en vooral op de samenwerking binnen secties en pelotons. Het ging dan concreet om het oefenen in gevechtspatrouilles en het organiseren van een defensieve stelling.

De opleidingen werden gegeven door commando-instructeurs; dit alleen al is een indicatie van de hardheid van de opleiding. Voor beroepsmilitairen met ervaring in de infanterie viel de opleiding wel mee, voor de anderen was het echter heel zwaar.

Dit bleek ook uit het feit dat in de periode van 3 november 1951 tot 1 oktober 1954 van de 3021 kandidaten er maar 2247 de training vervolmaakten en hun “bruine muts” kregen. Om die bruine muts te halen, moesten de leden van het eerste contingent als afsluiting in 2u. 16 kilometer afleggen en dat met de complete uitrusting.

De Kamina

Op 18 december vertrokken de mannen aan boord van de “Kamina” naar Korea. In een overzicht van de gebeurtenissen van het eerste contingent mag het vermelden van de reis op de Kamina zeker niet ontbreken. De reis duurde langer dan een maand en maakte voor een soldaat een belangrijk deel uit van zijn herinneringen aan Korea. De Kamina was een inderhaast omgebouwd schip. België beschikte namelijk niet over een schip dat in staat was om zo’n grote groep te vervoeren. Het werd een lange tocht over de Middellandse Zee, via het Suezkanaal naar de Indische Oceaan en zo via de Filipijnen en Japan naar Korea. De mannen leefden als haringen in een ton, op elkaar gestapelde

britsen en een eetzaal waar quasi altijd soldaten aan het eten waren. Ook de mogelijkheden tot ontspanning waren beperkt: naast de traditionele zaken als kaarten, deed men ook turnoefeningen en kon men taallessen volgen. Het frustreerde de mannen dan ook dat ze niet van boord mochten bij het aanleggen in een haven. Het schip zelf was ook geen technisch hoogstandje, regelmatig trad er een of ander defect op; de snelle en provisorische veranderingen zorgden er ook voor dat de elektriciteit nog niet helemaal in orde was. Verder was de verwarming stuk en was ook het sanitair niet optimaal: er waren veel te weinig douches en toiletten.

Later werden nog grote contingenten per schip getransporteerd, maar meestal koos men toch voor het vliegtuig. Daar de vrijwilligers voor één jaar tekenden, wilde men overbodig tijdverlies bij het transport vermijden.

De aankomst in Korea

Na een reis van maar liefst 44 dagen, arriveerde het contingent op 31 januari ’51 eindelijk in Pusan. Na de lange tocht op het kleine schip met zijn vele gebreken waren de mannen blij eindelijk voet aan wal te kunnen zetten. Ze werden opgewacht door een orkest en enkele leden van de Koreaanse regering. Na de ontvangstceremonie werden de Belgen met Amerikaanse vrachtwagens (de eigen voertuigen waren nog niet gearriveerd) naar het transitkamp Tongnae-Dong, op 10 kilometer van Pusan, gebracht. Omdat de uniformen van de Belgen niet voorzien waren op winterse omstandigheden, kregen ze de volgende dag Amerikaanse winteruitrusting; dit tot opluchting van de Belgen, wiens Belgische kledij voor de rest van de campagne in de achterhoede bleef. Dit is een van de vele voorbeelden waarbij het Amerikaanse (of Britse) leger moest voorzien in de noden van het bataljon, alhoewel dit de taak van de Belgische overheid was.

In dit kamp werd ook de training hervat om de fysieke conditie weer op peil te brengen en te verbeteren, zeker na meer dan een maand op zee te hebben doorgebracht. Ook maakte het vele marcheren de soldaten vertrouwd met het bergachtige gebied en het koude winterklimaat.

Te Waegwan

Op 9 februari kreeg het bataljon bevel zich naar Waegwan te verplaatsen. Hun taak bestond erin de regio tegen guerilla's te beschermen door patrouilles uit te sturen en zo guerilla's uit te schakelen. Op 11 februari vertrokken ze met Amerikaanse vrachtwagens naar hun bestemming. Volgens de Amerikaanse legertop had de landing in Inchon en de daaruit volgende omsingeling van de Noord-Koreanen ervoor gezorgd dat velen zich verschansten in de bergen. Zo zouden er 70000 soldaten ingezet zijn in de guerrillastrijd. Crahay vermeldt dat het hoofd van de politie zeer tevreden was met de komst van de Belgen, hij beseftte maar al te goed dat de guerilla's zijn sector zouden vermijden, dit ten koste van de burens natuurlijk.

Het bataljon werd dus niet onmiddellijk aan het front ingezet. Daar waren twee goede redenen voor: ten eerste waren de meeste mannen nog 'groen' en was wat extra tijd om zich aan te passen geen luxe; ten tweede waren de voertuigen nog altijd niet ter plaatse (ze werden eind februari verwacht).

Crahay besliste de B- en C-compagnies elk een apart kamp te laten opslaan. Zijn bedoeling hiermee was om ze te leren zichzelf uit de slag te trekken. Rond elk kamp werden verdedigingsvoorzieningen getroffen. Loopgraven werden aangelegd en ieder kende zijn positie in geval van een alarm. Zo was men goed beschermd tegen eventuele guerrilla-aanvallen. Ook werd de training hervat. Men oefende in het patrouilleren en voerde ook alarmoefeningen uit om de reactiesnelheid van de Belgen te verhogen.

Over de acties tegen de guerilla's kunnen we vrij kort zijn. Deze guerilla's bleken gewoon onvindbaar. Herhaaldelijk werden grote groepen gemeld, maar de inlichtingen waren vaag en het kwam nooit tot gevechtscontacten. In het beste geval zag men in de verte een groep lopen, hoewel het in dat geval ook om een groep "ROKS" kon gaan. De Koreanen, met lichte bepakking en licht schoeisel, raakten veel sneller vooruit in het bergachtig gebied waar de Belgen de paden niet kenden. Ook bleek de Koreaanse politie niet zo happig op confrontaties. Zo werd een actie tegen het dorp Taeyul-Dong afgeblazen. Het dorp was volgens de inlichtingen een bolwerk van guerrilla's en er werd dan ook een actie op touw gezet om het te zuiveren. De zaak liep op een sisser uit, omdat de Koreaanse politie geen interesse had voor iets wat zich in een

andere sector bevond en het dus strikt gezien hun probleem niet was. De groep van kapitein Dourlet, bestaande uit 4 Belgen en 50 Koreanen, was echter niet op de hoogte van het afblazen van de operatie. Luitenant Verhaegen werd er met zijn peloton op uitgestuurd om contact te leggen met Dourlet. De C-compagnie verbrak zelf het radiocontact met het bataljon om eventuele (tegen)bevelen te vermijden. Ondanks het invallen van de duisternis slaagden ze erin om Dourlet te bereiken. Dourlet, de inlichtingenofficier van het bataljon, had geen guerrilla's ontmoet. Toch stelt men in 'Operatie Korea' dat Verhaegen door het negeren van bevelen de inlichtingengroep van het bataljon gered heeft. Crahay vermeldt in zijn publicatie echter niets over het feit dat de C-compagnie bevelen in de wind sloeg en stelt gewoon dat Dourlet, die niet verwittigd was over het afblazen van de opdracht, het doel onbezet aantrof. Opvallend hier is dus dat Crahay het eigengereide optreden van de C-compagnie niet vermeldt. Het is echter wel juist dat Dourlet geen contact met de vijand maakte. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat het dorp niet bezet was. Of Dourlet en zijn mannen het leven zouden gelaten hebben indien ze tot het dorp waren opgerukt, is dus niet met zekerheid te zeggen. Alles hangt af van de vraag of het dorp bezet was en hoe sterk de guerrillagroep was. Een kleine groep zou het niet noodzakelijk tot een treffen hebben laten komen, maar zich eerder hebben teruggetrokken. Beweren dat Verhaegens optreden Dourlet gered heeft, is eigenlijk pure speculatie.

Vele patrouilles leverden niets op. Of zoals Verhaegen het stelde "Onze compagnie doorzocht de meest ontoegankelijke bergen, dorpen die bekend stonden als schuilplaatsen voor guerrilla's, 'veroordeelde' gebieden die niemand de communisten betwistte, maar we zagen nooit een vijand van dichtbij. Geen enkel schot werd gelost en we vonden niemand die ons kon zeggen waar de tegenstander zich bevond". Ook Crahay kwam tot dezelfde conclusie: "We beginnen er ons bewust van te worden dat men zich moet in acht nemen voor de Koreaanse berichtgeving en dat de fameuze guerrilla's die onvindbaar zijn, niet zo agressief en vooral zo talrijk zijn als men beweert."

Het is duidelijk dat de aanwezige Noord-Koreanen, die gebrek aan bevoorradings hadden (en dus ook aan munitie), een grote gewapende groep zoveel mogelijk uit de weg gingen. Daar komt nog bij dat de cijfers van de Amerikaanse inlichtingendienst sterk over-